

กระแสสังคม

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อันนี้มันเป็นจดหมาย อันนี้เขาเพิ่งส่งมาไง เพราะเขาฟังเว็บไซต์ เขาฟังเว็บไซต์แล้วเขาว่า

ถาม : หลวงพ่อ หนูฟังเว็บไซต์แล้ว หลวงพ่อให้หนูบริกรรมพุทโธซัดๆ ให้ตั้งสติไว้แล้วครั้งล่าสุดที่ไปกราบหลวงพ่อก็นำให้พุทโธซัดๆ ไม่ต้องไปสนใจสิ่งที่มาเกาะ หลวงพ่อบอกว่ามันมาหลอกเรา หนูก็กลับมาพุทโธอย่างเดียว พยายามบริกรรมออกเสียงพุทโธซัดๆ ไม่ไปสนใจสิ่งที่มาเกาะ รู้สึกอาการของหนูดีขึ้นมากเจ้าคะ

แต่มีอยู่ ๒-๓ คั่นที่ผ่านมา ขณะที่หนูล้มตัวลงนอน ในขณะที่นั่งสมาธิเสร็จแล้วกลับไปไม่นาน คั่นหนึ่งเห็นมีมือ ๒-๓ ข้างมาเกาะที่ตัวหนู หนูเอามือตัวเองไปจับมือนั้นแล้วก็ตกใจตื่น อีกคั่นหนึ่งขณะล้มตัวลงนอน กลับไปไม่นานรู้สึกมีรูปร่างเงาของคนมาทับที่ตัวหนู ปกติหนูชอบนอนตะแคง จึงรู้สึกว่าเงาที่ทับลงด้านหลังพยายามดันจิตหนูแล้วหนูก็ตื่นขึ้น เมื่อคั่นขณะหนูกลับไปไม่นาน หนูรู้สึกว่ามืออะไรบางอย่างเข้ามาเกาะติดที่ด้านหลัง หนูพยายามพุทโธออกเสียงก็ออกเสียงไม่ได้ จะนึกอะไรก็ไม่ออก จะนึกใบหน้าครูบาอาจารย์ก็นึกไม่ออก พอเข้ามิดหนูตื่นขึ้นมา รู้สึกทันทีว่า..

(นี่จะตอบปัญหาตรงนี้ละ) รู้สึกทันทีที่จิตมันเปลี่ยนไป มันมีอาการจิตเข็มๆ ถึงจะพุทโธเร็วๆ รู้สึกจิตติดมาอยู่ที่พุทโธไม่ได้เต็มที่ จึงไปสวดบทพาหุงฯ รู้สึกจิตหนูสงบรู้ว่ามันออกไปแล้วเจ้าคะ หนูอยากเรียนถามหลวงพ่อกว่า ทำอย่างไรไม่ให้วิญญาณที่ออกไปแล้วเข้ามาที่ตัวได้อีกคะ หนูสังเกตว่า เขาจะเข้ามาช่วงที่หนูขาดสติ เช่นเวลาหนูนอนหลับ

หนูอยากเรียนหลวงพ่อกับว่า ตั้งแต่หนูปฏิบัติพุทธโศได้ ๔ เดือน อาการต่างๆ ที่หนูเคยเป็นดีขึ้น และรู้สึกว่ามีวิญญาณตนหนึ่งอยู่ในตัวหนู แต่จิตวิญญาณแสดงอาการออกมาต่างกัน และหนูรู้สึกว่า.. อย่างที่หลวงพ่อบอกตามอกหนูว่าหนู โคนหลอก หลอกให้หนูโกรธ ให้หนูคิด ให้หนูรู้สึกท้อแท้ ให้มันตกต่ำ..

หลวงพ่ : อันนี้จะเริ่มต้นตรงนี้ก่อน คำถามยังมีอีกเยอะนะ เริ่มต้นตรงที่ว่า สิ่งที่เกิดขึ้น.. “จะอย่างไรให้วิญญาณที่ออกไปแล้วไม่เข้ามาที่ตัวหนูอีกเจ้าคะ”

วิญญาณนี่นะ มันมีวิญญาณอยู่ มีปฏิสนธิวิญญาณ.. คือเราเกิดในไข่ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาดิกะ เห็นไหม เกิดในครรภ์ ในไข่ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาดิกะ.. กำเนิด ๔ พอจิตมันกำเนิดมาแล้ว ทางวิทยาศาสตร์นะ ทางกายภาพ ในร่างกายของเรามีเซลล์ มีเซลล์ต่างๆ มีสิ่งมีชีวิตอยู่ในร่างกายเราเหมือนกัน ไข่ไหม แต่นี่มันเป็นสัตว์ที่อาศัยร่างกายเราอยู่ มันเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายที่มันเจริญเติบโตขึ้นมา อันนี้จะว่าเป็นจิตวิญญาณไหม

ฉะนั้นถ้าจิตของเราเวลาเกิดมาแล้วมันก็มีจิตหนึ่งละ แล้วจิตอะไรที่มันมาทับเห็นไหม จิตนั้นมาทับ จิตนั้นมาหลอก... นี่จิต ! จิตคือตัวพลังงาน ความคิดเกิดจากจิต แล้วความคิดมันเกิดบ่อยครั้งเข้า ความคิดครั้งแรกกับความคิดครั้งที่สองมันเป็นความคิดเช่นเดียวกันหรือเปล่า ความคิดครั้งแรกกับความคิดครั้งที่สองมันไม่ใช่ความคิดอันเดียวกัน แต่ความคิดครั้งแรกและครั้งที่สองเกิดจากจิตเหมือนกัน

ถ้าเกิดจากจิตเหมือนกัน.. ความคิดครั้งแรกไข่ไหม แล้วความคิดครั้งแรกเราคิดถึงสิ่งใดก็แล้วแต่ แล้วเรามีปัญญาเกิดความคิดครั้งที่สอง พอความคิดครั้งที่สองบอกว่าความคิดครั้งแรกมันไม่ถูกต้อง แล้วพอความคิดครั้งแรกดับไป เราจะบอกว่าเป็นวิญญาณดวงหนึ่งดับไปได้ไหม

ฉะนั้นเราจะบอกว่า ถ้าพูดทางวิทยาศาสตร์ สิ่งที่ว่าจิตวิญญาณจะเข้ามาทับร่างกายหรือสิ่งต่างๆ นี่สิ่งนี้ให้วางไว้.. ให้วางไว้ก่อน เราตั้งพุทธโศของเราไว้ เราเข้มแข็งของเราไว้ เราต้องเชื่อมั่นตัวเราก่อนใจ นี่สิ่งใดที่มันฝังใจเรามา สิ่งใดที่เวลามันฝังใจ มันมีปมอยู่ในใจ สิ่งนั้นมันจะหลอกเราตลอดเวลา

ฉะนั้นเราต้องตั้งสติของเราก่อน.. เราตั้งสติของเรา เราต้องตั้งมั่นเป็นจิตวิทยา เป็นเชิงทางจิตวิทยาทางโลกเลยบอกว่า จิตมีหนึ่งเดียว สิ่งใดที่เข้ามาทับร่าง เข้ามาต่างๆ เห็นใหม่

“หนูนอนหลับไป มีมือมากำร่างหนู หนูยื่นมือไปจับถึงมือนั้น” มือของเราไปจับมือนั้น.. “แล้วหนูสะดุ้งตื่น แต่มันเป็นความฝันไป”

มันจะเป็นความฝัน มันจะเป็นความจริงสิ่งใดก็แล้วแต่ เรื่องอย่างนี้มันทับซ้อนกันได้ มันมีได้ อย่างเช่นทางโลก เขาประทับทรงกัน เขาทำสิ่งต่างๆ เห็นใหม่ นี่จิตอ่อนแอ พอจิตอ่อนแอเขาก็ประทับทรงขึ้นมา พอประทับทรงขึ้นมาเขาก็บอกว่าเขามีร่างทรงอย่างนั้น เขารับขั้น ๕ อย่างนั้น เขาจะแสดงกริยาอย่างนั้น พอร่างทรงออกจากร่าง เขาไปเขาจะบอกว่าเมื่อคืนนี้ไม่รู้ตัวเลย.. ทำอะไรไปไม่รู้ตัวเลย

สิ่งนี้มันมีได้ใหม่.. มันมีได้ เห็นใหม่ เราจะบอกว่ามันเป็นวิทยาศาสตร์ หมายถึงว่าเราไม่ต้องการสิ่งนั้น เราเป็นพุทธศาสตร์ เราเป็นลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเป็นชาวพุทธ ชาวพุทธให้ถือความมั่นคงในพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์

พระพุทธรูปคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า.. พุทธคุณ ปัญญาคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้ แสดงไว้เป็นสัจธรรม

ธรรม.. ธรรมคือสัจจะความจริง ธรรมเป็นสัจธรรม กรรมดี-กรรมชั่วมันมีของมัน ใช่มั้ย

พระสงฆ์.. พระสงฆ์คือครูบาอาจารย์ที่เป็นที่ยึดเหนี่ยวของเราได้

เรายึดมั่น “แก้วสารพัดนึก.. พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์” แล้วสิ่งใดที่มันเกิดขึ้นมา นั่นล่ะมันนอกพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เห็นใหม่ ถ้าเราไปเชื่อสิ่งนั้น เราขาดจากการเป็นพุทธมามกะ.. พุทธมามกะเขาต้องถือพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ใช่มั้ย ถ้าเราถือพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ นี่เราเชื่อมั่นสิ่งนั้น

ฉะนั้นจิตวิญญาณสิ่งใดมันมีอยู่ ในแผ่นดินนี้ไม่มีที่ใดเลยที่ไม่มีคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย ในแผ่นดินนี้ทุกที่มีการฝังศพมาทั้งนั้นแหละ ทุกที่มันมีไปหมดแหละ ที่

นี่พอทุกที่มีไปหมด ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “จิตหนึ่ง” ของเรานี้ เวลาเกิดตายเกิดตายในวัฏฏะ ถ้าเวลาตาย ๑ ศพ ๑ ศพ นี้ ๑ชาติ ๑ชาติมันทับไว้ จิตดวงเดี่ยวนี้นั้น ไม่มีที่เก็บเลยนะ เฉพาะร่างกายของเรา”

ฉะนั้นสิ่งนี้มันเป็นผลของวัฏฏะ มันมีของมันอยู่ เห็นไหม เราไม่ต้องไปตื่นตื่นกับสิ่งนี้ ฉะนั้นเราบอกให้พุทธโฆของเรา เราจะพูดให้เป็นวิทยาศาสตร์ก่อน เป็นวิทยาศาสตร์เรื่องที่เราให้เชื่อมั่นในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วสิ่งที่ว่าจิตวิญญาณต่างๆ นี้เราเชื่อมั่นของเรา แล้วเราไม่น้อมเอียง ไม่ให้จิตนี้กังวลไป ไม่ให้จิตมันรำพึง มันคิดถึง.. คือประสาเราว่า จะไปชวนความคิดนั้นมา

เราอยู่ของเราโดยปกติ นี่ก่อนนอนเราก็สวดมนต์ เรากำหนดพุทธโฆจนเรานอนหลับไป แล้วสิ่งใดที่มันเป็นปมในใจ เป็นปมในใจ เห็นไหม กรณีอย่างนี้ละ ถ้าทางจิตวิทยาเขาบอกครอบครัวแตกแยก ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยวอะไรนี้ เด็กมันจะมีปัญหา นี่พอมีปัญหาแล้ว ปัญหานั้นมันจะฝังใจนั้นมา แล้วเด็กนี้มันจะต่อต้านสังคม.. จิตของเราเหมือนกัน นี่พ่อแม่เราพร้อม ทุกอย่างเราพร้อมหมด แต่จิตของเรามันไปจับสิ่งใด ไปเกาะสิ่งใดมา เห็นไหม สิ่งนั้นเราไม่เอามาเป็นกังวล.. เราไม่เอามาเป็นกังวล

เราพูดถึงพันธุกรรมทางจิตบ่อยมาก.. พันธุกรรมทางจิต เห็นไหม จิตทำคุณงามความดีมา จิตสร้างสมบุญกุศลมา พันธุกรรมนี้มันตัดแต่งมาสิ่งที่ดี แต่สิ่งที่มันเป็นปมในใจ เห็นไหม มันเป็นปมในใจ.. เกือบทั้งหมดนะ ลูกคนกลางจะบอกว่าแม่ไม่รัก แม่รักคนโตกับคนท้าย ไอ้เด็กคนกลางมันก็เด็กวันพุธ นี่มันก็มีปัญหาของมัน พ่อแม่รักเหมือนกัน ทั้งนั้นละ ไม่มีรักใครมากกว่ารักใครหรอก

ฉะนั้นสิ่งนี้มันเป็นปมที่เราสร้างเอง.. พอเราสร้างเองขึ้นมา อันนี้ถ้าเราหาพุทธโฆพอเราโตขึ้นมาจะ ประสาเรานะถ้าเรามีลูก ๓ คนเหมือนกัน เรารักเท่ากัน ใหม่นี้มันจะวัดใจเรา ถ้าวัดใจเรามันก็จบ.. มันจะมาปมตรงนี้

ถ้าเราพูดเรื่องนี้ นี่เราเอาสิ่งนี้มาเปรียบเทียบให้เห็นภาพ เขาเรียกว่าบุคลาธิษฐาน .. ให้เห็นภาพว่าผู้ถามนี้ถ้าจิตมันเป็นอย่างนี้ ความกังวลเป็นอย่างนี้ แล้วนี่มันดีขึ้นหรือสิ่งใดก็แล้วแต่ อันนี้เราเชื่อมั่นเพราะเราเป็นชาวพุทธใช่ไหม เราเชื่อมั่นพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

พระธรรม.. ธรรมะคือสัจธรรม คือสัจจะความจริง คือความจริง เราเชื่อความจริง ! เราเชื่อความจริง แต่ความจริงอย่างที่ยืนยัน เป็น ยืนยันความจริงโดยสมมุติไฉน คำว่าความจริงโดยสมมุติ เห็นใหม่ อย่างเช่นชีวิตเรานี้จริงใหม่.. จริงนะ เรามีชีวิตจริงๆ นะ เขาบอกชีวิตนี้เป็นสมมุติ.. เราเป็นสมมุติ

สมมุตินี้มันจริงตามสมมุติ เพราะความจริงมันมีหลายระดับ จริงตามสมมุติ.. จริงตามบัญญัติ.. จริงตามวิมุติ.. ฉะนั้นคำว่าสมมุติ มือไปจับ โคนต่างๆ เราจะบอกความรับรู้มันมี เรารับรู้ได้ แต่เราไม่เอามาทับใจเราสิ เราไม่เอามาเป็นความกังวลสิ เราปล่อย.. เราปล่อย แล้วเราพุทโธซัดๆ ไป เราปล่อยแล้วพุทโธซัดๆ ไป แล้วเราจะไปหาเหตุหาผลอะไร

“เหตุผลมันมีเฉพาะธรรมะ เหตุผลของกิเลสมันไม่มี” เหตุผลของความลังเล สงสัย สงสัยเรื่องนี้ พอแก้จบมันก็มีความสงสัยเรื่องใหม่ พอแก้เรื่องนั้นจบมันก็จะมีความสงสัย.. เรากลับมาพุทโธ กลับมาพุทโธ.. กลับมาพุทโธซัดๆ เห็นใหม่ พุทโธแล้วดีขึ้น ทุกอย่างดีขึ้น พอดีขึ้นแล้วมันยังหลงเหลืออยู่ มันยังมีสิ่งใดอยู่ เราค่อยๆ แก้ของเราไป

อันนี้อันหนึ่ง.. นี้เริ่มต้นนะ แล้วก็พรรณามา อันนี้เป็นเรื่องส่วนตัวเราเก็บไว้ก่อน

ถาม : หนูกราบเรียนถามหลวงพ่อกับว่า ข้อ ๑. (นี้คำถามเพิ่งมาถึง)

๑. หนูเข้าใจว่า หนูโดนทำเสน่ห์ แบบเอาหุ่นขี้ผึ้งมาประกบเหมือนในหนังเจ้าคะ อยากทราบว่าพอมีวิธีแก้คุณไสยๆ ชนิดนี้ไหมคะ

หลวงพ่อกับ : เรบอกตั้งแต่ต้นซะใหม่ว่าพวกเราเป็นชาวพุทธ ให้เชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์.. เรื่องว่าทำเสน่ห์ เห็นใหม่ ทำเสน่ห์แบบในหนัง หรือทำอะไรก็แล้วแต่ สิ่งแบบนั้นเขาเรียกไสยศาสตร์ สิ่งแบบนั้นเขามีใหม่ เรายอมรับว่ามี แต่ถ้าจะมีสิ่งใดนะ นี่คนที่มีความไม่ชอบกันเขาจะทำเรื่องอย่างนี้ เรื่องใส่ของเหมือนสงครามสมัยโบราณ เห็นใหม่ เขาจะมีพวกนี้ละ อย่างเช่นขุนช้างขุนแผน เขาเอาใบไม้มาเสกเป็นคนอย่างนี้ สิ่งนั้นนะเป็นเรื่องไสยศาสตร์ มันเป็นเรื่องโลกเขา ถ้าใครศึกษาใครเล่าเรียน มันก็ได้ อย่างนั้น

หลวงตาท่านบอกว่า “ใครหาสิ่งใดก็ได้สิ่งนั้น” ถ้าเขาหาสิ่งนั้นเขาก็ได้สิ่งนั้น พวกที่เขาทำเรื่องไสยศาสตร์ สุดท้ายแล้วเขาก็สร้างเวรสร้างกรรม เขาต้องได้รับเวรรับกรรม ทั้งๆ ที่คนที่ทำคุณไสยๆ และคนที่เอาคุณไสยๆ นั้นมาใช้ประโยชน์ มันมีกรรมทั้งนั้นล่ะ

แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ว่า “เวร.. ย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร”

ฉะนั้นคนที่เขามีปัญหากัน คนที่เขาไม่ชอบกันเขาจะทำสิ่งนั้นไป เห็นไหม แต่ ! แต่เวลาของเรา ถ้าเรามีศีลของเรา ศีลนี้มันสามารถปกป้องเราได้นะ นี่เราดูนิยายธรรมะว่าเข้าไปในป่าเขาจะมีคาถามีอะไรเพื่อป้องกันตัว.. เราคงจะมาเยอะนะ เราไม่มีอะไรป้องกันตัวเลยแต่เราถือศีลให้บริสุทธิ์ “ศีลของเรานี้จะคุ้มครองเราเอง”

ฉะนั้นสิ่งที่เป็นไสยศาสตร์ สิ่งที่ว่าเราจะโดนเสน่ห์ต่างๆ ถ้าเขาทำมาแล้วก็คือเขาทำมาแล้ว สิ่งที่เราจะแก้ไขของเรา เห็นไหม สิ่งที่เราจะแก้ไขของเรานี้เราตั้งสติของเรา.. แต่มันมีนะมันมีผู้ที่สร้าง แบบว่าเป็นพระโพธิสัตว์ สร้างบุญญานาการนี้เขาจะมีแก้

อันนั้นไว้พูดกันทีหลัง นี่เราพูดกันเรื่องธรรมะก่อน.. เราเป็นพระ เราเป็นลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ฉะนั้นเราเชื่อเรื่องธรรม ถ้าเชื่อเรื่องธรรมนะ เรามีเมตตา มีความกรุณา สิ่งนี้เราแผ่ส่วนกุศลเข้าไป แล้วเราพุทโธของเรา

ถ้าเราคิดว่า.. นี่เห็นไหม “หนูเข้าใจว่า” พอหนูเข้าใจว่า นี่ชีวิตหนูจะโดนความเข้าใจว่านี่ครอบงำชีวิตหนู แต่ถ้าหนูเข้าใจว่าหนูเป็นชาวพุทธ หนูไม่เชื่อสิ่งนี้ ถึงเขาจะทำมาหรือเขาไม่ทำมาก็แล้วแต่ เราจะใช้ชีวิตของเราไปตามปกติ เป็นความดีงามของเรา.. เราทำคุณงามความดี เราเกิดมานี้เราเกิดมาเป็นชาวพุทธ เราเกิดมาแล้วได้พบพุทธศาสนา เราเชื่อในมรรคผล เราเชื่อในการกระทำของเรา

ฉะนั้นถ้าหนูเข้าใจว่า หนูก็ยอมจำนนกับความคิดของหนู.. ถ้าหนูบอกว่าเข้าใจว่า หนูเข้าใจว่าเป็นชาวพุทธ หนูมีศีล หนูมีธรรม

“ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ธรรมะย่อมคุ้มครอง !” เห็นไหม

เราปฏิบัติธรรม เรามีศีล ศีลต้องคุ้มครองเรา.. คุ้มครองเราเพราะอะไร เพราะ ! เพราะเราไม่ปาณาติปาตา เราไม่ลักของเขา เราไม่ผิดในครอบครัวใคร เราไม่โกหก มดเท็จใคร เราไม่ค้ำน้ำค้ำของเมา.. นี่มันจะคุ้มครองเราอยู่แล้ว เพราะไปที่ไหนเราก็ไม่มีความผิดพลาด

ฉะนั้น “เพราะหนูเข้าใจว่าหนูโดนทำเสน่ห์แบบหุ่นขี้ผึ้งที่ประกบในหนัง”

ความจริงมันก็มี แต่นิยายธรรมะมันก็เยอะ.. แม้แต่บุคคลคนเดียวกันนั้นแหละ เวลาจิตเขาดี เวลาเขาทำคุณไสยๆ ทำเสน่ห์มันก็มีคุณภาพ แต่ถ้าจิตใจ ถ้าสมาธิเขาไม่ดี เขาทำไม่มีคุณภาพหรอก ไม่มีคุณภาพ

ฉะนั้นสิ่งที่เราใช้ชีวิตเรามาขนาดนี้แล้ว เห็นไหม นี่เราเชื่อมั่นในตัวเรา ตั้งสตินะ แล้วพุทโธ พุทโธ แล้วเราอย่าเอาจิตใจไปหมกมุ่นกับเรื่องสิ่งนี้

เวลาคนภาวนานะ เวลาจิตตกหวังค์หรือจิตมันจับสิ่งใด เราจะแก้ที่เราต้องพุทโธ พุทโธ พุทโธ จนจิตนี้ถมคอสะพาน ให้คอสะพานมันเต็ม รถมันจะข้ามจากคอสะพาน นั้นเข้าสู่สัมมาสมาธิ ฉะนั้นเวลาถ้าเราเข้าใจว่าอย่างนั้น คือจิตใจเราไปหมกมุ่นกับสิ่งนั้น ฉะนั้นเราต้องถมคอสะพานนี้

หนูเป็นลูกศิษย์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ! หนูเป็นชาวพุทธ ! หนูเชื่อมั่นในพุทธคุณ หนูเชื่อมั่นในธรรมคุณ สังฆคุณ ! หนูเชื่อมั่นอย่างนั้น ! หนูมีหลักยึด แล้ว หนูจะไม่เป็นอะไรเลย... นี้ข้อ ๑ นะ !

ถาม : ๒. หนูรู้สึกว่ามีวิญญาณหลายตนอยู่ในตัวหนู (ไม่จบเนาะ) แต่หนูก็รู้สึกว่า วิญญาณเหล่านั้นค่อยๆ หายไปตั้งแต่หนูเริ่มบริกรรมพุทโธ สังเกตจากที่หนูรู้สึกดีมากขึ้นเรื่อยๆ จากที่แทบหากายตัวเองไม่เจอ มันว่างไปหมด จนปัจจุบันปฏิบัติมา ๔ เดือน กายชัดเจนขึ้นมาก มีน้ำหนัก แต่ยังไม่ชัดเจนเต็มกายทีเดียว รู้สึกมีอะไรหนักๆ เกาะอยู่ ทำให้เหนื่อยๆ เพลียๆ เล็กน้อย จากที่สมัยก่อนรู้สึกเหนื่อยและเพลียมากเจ้าคะ

ปัจจุบันหนูนั่งสมาธิทุกคืน คืนละ ๑ ชั่วโมงบ้าง ๑ ชั่วโมงครึ่งบ้างเจ้าคะ และตัดบาตรตอนเช้าทุกวัน.. นั่งสมาธิหรือทำบุญหรือตัดบาตร ก็จะอุทิศให้กับเจ้ากรรมนายเวร อยู่เสมอ หนูควรเพิ่มเติมอะไรอีกบ้างเจ้าคะ หนูอยากหายเป็นปกติค่ะ ปลายเดือนธันวาคม นี้จะครบรอบวันเกิดหนู

หลวงพ่ : ปลายเดือนธันวาคม นะ ถ้าครบรอบวันเกิด เห็นไหม เราก็ทำบุญให้ตัวเอง เนาะ ครบรอบวันเกิดหนู.. เราทำอย่างนี้ถูกต้องแล้วละ ทำดีแล้ว

นี่คำว่าทำดีแล้วนี้เราตั้งสติของเรา.. สติสำคัญมากนะ ถ้าเราตั้งสติของเรา เราอยู่ของเรา เรายอมรับความเป็นจริง ยอมรับความเป็นจริงว่าชีวิตมันเป็นแบบนี้ แล้วเราทำของเราให้ดีที่สุด เห็นไหม พุทโธซัดๆ นี้เราภาวนาของเราไปเรื่อยๆ เราทำของเราไป

หนักๆ ไซ้ไหม ถ้ากายหนักๆ จะชัดเจนมาก พวกเราเนี่ยเวลาบอกว่ามันเป็นสมาธิ.. มันหายไปเลยนี่มันเบาๆ เห็นไหม ถ้าเป็นสมาธิเนี่ยเรารู้สึกตัวเราเอง มันไม่หนักและมันไม่เบา มันมีสติตัวมันเอง มันรู้สึกตัวมันเอง.. เราพุทโธของเราไปเรื่อยๆ ถ้าจิตมันเข้าเป็นสมาธิเนี่ย จิตของเราเนี่ย มือของเราเนี่ยกำลังทำอะไรอยู่ สิ่งนั้นจะมีน้ำหนักมาก ถ้าเราปล่อยสิ่งนั้น ให้หมดมือเนี่ยก็เป็นอิสระหมด เห็นไหม

จิตเวลาพุทโธ พุทโธ สิ่งที่พุทโธนี้ก็กำพุทโธเหมือนกัน เวลามันคิดมันก็กำความคิดเหมือนกัน ถ้าเราพุทโธ พุทโธ เห็นไหม เพราะถ้าเรากำเรื่องอื่นๆ นี่มันกำแล้วมันมีรสชาติ.. พุทโธนี้เป็นพุทธานุสติ เป็นคำบริกรรม เป็นสิ่งให้จิตเกาะพุทโธไว้

พุทธานุสติ.. พุทโธ พุทโธนี้เราทำของเราไว้ ถ้ามันดีขึ้นมาเนี่ยมันจะดีของมันไปเรื่อยๆ คำว่าดีของมันไปเรื่อยๆ คือมันจะหาย.. หายไปเรื่อยๆ เพราะจิตเรานี้เป็นพันธุกรรม สิ่งต่างๆ จิตได้สำนึกนี้มันแก้ยาก แต่ถ้าเรามีสติปัญญาของเรา เราจะไม่เป็นเหยื่อใครเลย เราจะแก้ไขตัวเราเอง เราจะเป็นประโยชน์ต่อตัวเราเอง

แล้วถ้าปลายเดือนธันวาคม นี้เป็นวันเกิดของหนู ก็ให้หนูหายเป็นปกติ ให้หนูมีความสุขความเจริญ ให้หนูภาวนาของหนู แล้วแต่สติปัญญาที่หนูจะทำได้.. นี้ครบรอบวันเกิดของหนูนะ

ถาม : ๓. การปฏิบัติธรรมในนอกร้าน เช่นไปปฏิบัติธรรมที่วัด จะโคณวิญญานเข้าตัวได้ง่ายกว่าปฏิบัติธรรมอยู่ที่บ้านไหมเจ้าคะ

หลวงพ่ : อันนี้ละ.. ที่ปฏิบัติธรรมนี้ปฏิบัติธรรมที่บ้านก็ได้ ปฏิบัติธรรมที่วัดก็ได้ มันอยู่ที่จังหวะและ โอกาสของคน เวลานี้ละถ้าปฏิบัติธรรมที่วัด เวลาพระบวชแล้วอยู่ในวัด แต่เวลาพระรดงค์เข้าไปในป่าละ.. ถ้าอยู่ในวัด นี่มันอยู่ในวัด

นี่เราว่าวิญญานจะเข้าตัวได้ง่ายกว่าไหม.. มันอยู่ที่เวรกรรมของคนละเนาะ เวลาไปอยู่ที่ไหนเขาเคารพ เห็นไหม การเคารพสถานที่เคารพต่างๆ อันนี้เราปฏิบัติที่บ้านของเราก็ได้ แต่ถ้าปฏิบัติที่วัด.. คำว่าที่วัด นี่เราบอกว่าพระเวลาอยู่วัดก็ออกรดงค์ เห็นไหม เขาก็ออกนอกวัดเหมือนกัน ในวัดมันก็เป็นอาวาส เป็นอาราม เป็นที่อยู่ของผู้ที่ไม่มีเรื่อน ฉะนั้นเรามาวัดมาวาระก็ทิ้งเรื่อนไว้ที่บ้าน เห็นไหม ทิ้งเรื่อนไว้ที่บ้าน แต่เวลานั่งอยู่ที่วัด มันก็คิดถึงที่บ้าน

ฉะนั้นเราพยายามทำใจให้อยู่กับตัวเอง ถ้าเราทำของเราได้ จะเป็นที่วัดหรือที่บ้าน มันอยู่ที่เรามีสติ เราจะทำของเราได้.. นี่ถ้าไปปฏิบัติธรรมที่วัดมันก็คืออย่างหนึ่ง คืออย่างหนึ่งหมายถึงว่ามันมีหมู่คณะ มีการชักนำกัน แต่อยู่ที่บ้านนี่อะไรที่มันคุ้นเคยแล้วมันก็ทำได้แบบว่า.. ดูพระเรา เห็นไหม เวลารดงค์ก็เปลี่ยนสถานที่ไปเรื่อยๆ เปลี่ยนสถานที่ไปเรื่อยๆ เพื่อ ! เพื่อไม่ให้คุ้นชิน ถ้าคุ้นชินนี่ก็เลสมันแอบตรงนั้นละ

ฉะนั้นปฏิบัติที่บ้านกับปฏิบัติที่วัด..นี่ มันอยู่ที่ความเหมาะสม ฉะนั้นไอ้วิญญานจะเข้าหรือไม่เข้ามันเป็นอีกเรื่องหนึ่งเลย แล้วแต่สถานที่นะ สถานที่นี้เขาบอกสถานที่ที่แรง เวลาครูบาอาจารย์ปฏิบัติสถานที่ที่แรง นี่เขาอยู่ของเขาอย่างนั้นเราไปหาเขาเอง แล้วสถานที่ที่แรงมันอยู่ที่ผู้ประพฤติปฏิบัติ สถานที่ที่แรงทำให้เราไม่สนใจ ฉะนั้นเวลาครูบาอาจารย์เราท่านก็หาเหมือนกันนะ แต่ของเรานี้เราไม่ต้องการ

คำว่าสถานที่ที่แรง.. สิ่งนั้นเขาจะทำให้เราตื่นตัวตลอดเวลา จะทำให้กลัวหรือมันก็ไม่ใช่ แต่ถ้าเขา.. นี่ในสังคมของคนมีกนดีและคนชั่ว ในสังคมของผี ในสังคมของจิต วิญญาน ก็มีทั้งดีและชั่ว ถ้าสังคมที่ดีเขาจะส่งเสริมทำให้เป็นสิ่งที่ดี ถ้าสังคมที่ไม่ดี..

เช่น ! เช่นหลวงปู่มั่น ในประวัติหลวงปู่มั่น เห็นไหม ท่านไปอยู่ที่ถ้ำยาว เวลาเดินจงกรม ท่านเดินจงกรมนะก็เดินไป นี่ท่านบอกว่ามันมีเทพอยู่ที่นั่น คือสีนุ่นแหละ ผีดีเรียกเทพ นี่บอกเลยว่า “โอ้.. พระอะไรมาเดินจงกรมอยู่ที่นี้ ไม่สำรวจระวังเลย เดินจงกรมอย่างกับควมม้า” ท่านว่าเดินเสียงดัง นี่หลวงปู่มั่นท่านรู้วาระจิตนะ พอรู้วาระจิตท่านก็เดินสำรวจระวังขึ้น

นี่ในจิตวิญญาณมีทั้งดีและชั่ว เวลาเดินเร็วเขาว่าเดินแบบม้าแข่ง เดินส่งเสียงดัง นี่จิตวิญญาณ คุณเทพเขาจะอยู่ที่นี่เขาว่าสะท้อนเขาหนวกหูเขา ก็เดินให้เบาๆ หน่อย พอเดินเบาหน่อยนะก็ว่า “ฮือ.. พระอะไรไม่รู้ เดินเหมือนคนป่วย เดินเหมือนคนไม่มีแรง” นี่มันตีไปหมดนะ ถ้ามันไม่ดี เห็นไหม ถ้าอย่างนั้นเราเอาเขามาเป็นเกณฑ์ไม่ได้

แต่ถ้าจิตวิญญาณที่ดีนะ หลวงตาท่านจะสอนประจำนะ “ในโลกนี้มีคนโง่มาก หรือคนฉลาดมาก” เราบอกคนโง่มาก.. ถ้าคนโง่มาก คนโง่ดีเตียน คนโง่คอยแนะนำ นี่เราไม่ต้องไปนึกเดือดร้อนกับเขา แต่ถ้าคนฉลาด คนมีหลักมีเกณฑ์ เขาพูดคำเดียวต้องฟังนะ คนฉลาด ! คนฉลาดเขาพูดด้วยเหตุด้วยผล มันจะเป็นประโยชน์กับเรา คนโง่หรือคนฉลาด..

จิตวิญญาณก็เหมือนกัน ! ไม่ใช่จิตวิญญาณนี้เราจะต้องกลัวเขาไปหมด เราจะต้องไปเช่นไหว้เขาไปหมด.. ไม่ใช่ แต่จิตวิญญาณที่ดี เขาจะคุ้มครองดูแล นี่เราก็เห็นด้วย เพราะจิตวิญญาณเขาก็ต้องการบุญกุศลของเขาเหมือนกัน นี่จิตวิญญาณที่ดีเขาก็ส่งเสริมเรา เขาก็ป้องกันเรา เขาก็ดูแลรักษาเรา แต่จิตวิญญาณที่เขาจะหาผลประโยชน์ จิตวิญญาณที่เขาทำลายเรา.. นี่จิตวิญญาณข้างนอกนะ

แต่จิตวิญญาณของเรา ใจของเราถ้ามันคิดดีคิดงาม.. จิตวิญญาณตรงนี้สำคัญมากนะ ! ถ้าจิตวิญญาณดวงนี้ จิตวิญญาณในหัวใจของเรา ถ้ามันมีหลักเกณฑ์ มีความเข้มแข็ง เราพูดแบบครั้งแรกที่จิตวิทยานี้ละ.. เป็นจิตวิทยาก็จิตของเรา เรารักษากิจของเราเป็นปกติ เป็นพื้นฐานของเราก่อน จิตดวงอื่นนี้ไร้สาระเลย

อย่างเช่นเรานี้ เราเป็นปกติ เราปิดหูปิดตาหมดเลย ใครจะเอาความทุกข์มาใส่ในหัวใจเรา แต่ใครพูดใครทำอะไร นี่เปิดหูเปิดตาจะไปเอามาหมดเลย เขากระทำอยู่ข้างนอก ก็ไปดึงมาเป็นทุกข์หมดเลย.. ถ้าจิตวิญญาณตัวนี้มันดี เห็นไหม มันเป็นปกติ

ฉะนั้นเราต้องตั้งสติ แล้วเรารักษาจิตของเราก่อน ให้เป็นวิทยาศาสตร์ พอเป็นวิทยาศาสตร์เป็นปกติแล้ว เราค่อยมาปฏิบัติ เรากำหนดพุทโธมันจะเป็นความดีของเราขึ้นมาเอง

“โลกกับกรรม” พื้นฐานของโลกแน่น พื้นฐานของโลกดี เวลาปฏิบัติกรรมมันจะดีมาก ถ้าพื้นฐานของโลกอ่อนแอ เวลาปฏิบัติกรรมมันรับสิ่งใดไม่ได้หรอก เหมือนร่างกายคนเรา นี่คนร่างกายไม่แข็งแรงยกสิ่งใดไม่ได้ ถ้าคนร่างกายแข็งแรงจะยกสิ่งใดเป็นประโยชน์กับผู้นั้นตลอดไป

จิตของเราก็ก็นั่นแหละ ถ้าจิตของเราเข้มแข็ง จิตของเราดีขึ้นมา แล้วเราปฏิบัติขึ้นไป มันดีขึ้นไปนี่เราจะไม่วินิจฉัย.. ไม่วินิจฉัย ไม่ทำอะไรให้มันนอกเหนือเกินไปจากความเป็นจริง นี่มันวินิจฉัยหรือทำอะไรเกินจากความเป็นจริงไป มันจะไม่เป็นประโยชน์กับเรา

อันนี้ ต้องตอบอันนี้หน่อยหนึ่ง.. จบแล้ว เขาให้ตอบอันนั้นก็ได้อ

ถาม : ๒๗๖. เรื่อง “หาที่พึ่ง”

เริ่มแรกปฏิบัตินั่งสมาธิเอง คือคุณมหายใจควบคู่กับกรรม สัมมาอะระหัง นั่งประมาณ ๓๐ นาทีทุกวัน รู้สึกนิ่งๆ เฉยๆ บางวัน โลงๆ เบาๆ มีครั้งหนึ่งรู้สึกมีความสุขอยู่ข้างใน นั่งยิ้มอยู่ข้างใน แต่ก็แค่ครั้งเดียว บางครั้งคุณมหายใจอย่างเดียว แล้วลมหายใจไม่มี ก็ไม่รู้จะทำอะไร เลยไปดูความคิดแทน แต่พอดูความคิดก็ทำให้ติดไปกับเรื่องที่เกิดขึ้น จนลืมเนื้อลึ้มตัวอยู่กับเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมด พอรู้สึกตัวก็ทำความรู้สึกตัวที่นิ่งอยู่ใหม่ สักพักก็ไปอีก บางครั้งไปจับความรู้สึกว่างๆ แล้วเพิ่งไปจนทำให้รู้สึกว่าร่างกายหายไป และความรู้สึกในการใช้ชีวิตประจำวันเปลี่ยนไป คือรู้สึกที่อ้อๆ สามารถนั่งอยู่เฉยๆ โดยไม่ต้องทำอะไรเลย และชอบอยู่คนเดียว ไม่ชอบยุ่งกับใคร ความรู้สึกมันนิ่งๆ เฉยๆ

เนื่องจากไม่เคยสอบถามวิธีปฏิบัติจากใครเลย จึงอยากทราบว่า เพราะการนั่งสมาธิหรือเปล่าทำให้รู้สึกนิ่งๆ ที่อ้อๆ ไป และการปฏิบัติที่ถูกต้องควรทำอย่างไร

หลวงพ่ : นี่คำถามนะ.. แล้วเขาตอบมาเสร็จ

ถาม : ซึ่งตอนนี้ได้ย้ายไปปฏิบัติอยู่กับอาจารย์สอนปฏิบัติท่านหนึ่ง เป็นฆราวาส โดยไม่ต้องนั่งสมาธิ ให้มีสติรู้เฉยๆ ทุกอิริยาบถ ประกอบกับมีการอ่านจิตว่าปฏิบัติเป็นอย่างไรๆ (แล้วเขาก็ยกตัวอย่างมาให้ดูด้วย)

หลวงพ่ : เราจะบอกว่า เวลาปฏิบัติธรรมนี่นะ เราปฏิบัติธรรมโดยกำปั้นทุบดิน เราปฏิบัติธรรมโดยความเห็นของเรา นี่เราปฏิบัติธรรมนะ แล้วพอปฏิบัติธรรมนี้มันเป็นเรื่องโลก เป็นความเห็นของเรา

เราจะบอกว่าการปฏิบัติธรรมมันต้องมีความเตรียมพร้อม อย่างเช่น ! อย่างเช่น การบวชพระเรา ในกรรมฐาน เห็นไหม เขาให้เป็นปะขาวก่อน สมัยหลวงปู่มีนั้นนะ จะต้องมาเป็นปะขาว แล้วหัดท่องขานนาค.. หัดท่องขานนาคจนตัดผ้าเย็บผ้าได้ จนรู้เรื่องธรรมวินัย เข้ามาแล้วถึงให้บวช พอให้บวชเข้ามามันก็พร้อมใช้ไหม นี่พอพร้อมขึ้นมา การปฏิบัติมันก็จะก้าวหน้าไป แต่ในปัจจุบันนี้ทุกคนจะลัดสั้น ทุกคนจะเข้าใจว่าทุกคนรู้หมดแล้ว ฉะนั้นเวลามาปฏิบัติ ก็ปฏิบัติไปด้วยความไม่รู้ เห็นไหม

เราจะบอกว่าทางโลกเขาพูดกันอย่างนี้แหละ บอกว่าถ้ากำหนดพุทโธมันจะทีอๆ มันจะอยู่เฉยๆ มันจะอยู่คนเดียว มันจะไม่รู้อะไร มันจะนิ่งๆ ซื่อๆ มันไม่มีประโยชน์อะไร..

นี่เงิน ! เงินนี่นะ ใครมีเงิน แล้วใช้นะ.. มันมีเศรษฐกิจ เศรษฐีระดับโลกเลย เขามีเงินนี่เขาไม่ให้ลูกเขา เขาให้ลูกเขาส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งเขาทำเป็นมูลนิธิ แล้วเขาพูดเองว่าไม่ต้องการให้โรครวยทำลายลูกฉัน.. โรครวย ถ้าโรครวย ถ้าเขามีเงินมากแล้วเขาให้ลูกเขา ลูกเขาจะใช้เงินทองโดยที่ว่าจะเสียผู้เสียคนไปก็ได้ คำว่าโรครวย.. แล้วเขาตั้งมูลนิธิของเขาเลย ๖๐,๐๐๐ ล้านบาทเลย เขาไม่ให้ลูกเขานะ เขาให้ลูกเขาส่วนหนึ่ง เขาบอกว่าเขากลับลูกเขาเป็นโรครวย

นี่ก็เหมือนกัน แม้แต่เงิน.. ถ้าคนใช้ไม่เป็นมันยังใช้เป็นโทษกับตัวเอง แต่ถ้าคนใช้เงินเป็นนะมันจะเป็นประโยชน์มาก แล้วนี่ปฏิบัติไป ว่ามันทีอๆ ทีอๆ ทีอๆ นี่เป็นสมาธิหรือ.. มันทีอๆ นิ่งๆ เฉยๆ นี่เป็นสมาธิหรือ.. ถ้ามันเป็นสมาธิ ขอนไม้วางอยู่มันก็ เป็นสมาธิ อะไรมันก็เป็นสมาธิทั้งนั้นแหละ

คำว่าสมาธิ.. เราเข้าใจว่าสมาธิมันคืออะไร นี่ไงเราจะบอกว่าคำพูดอย่างนี้ เขาบอกว่า เริ่มต้นนะคนปฏิบัติอย่างนี้ แล้วเขาบอกว่า นี่ทำอย่างนี้ผิด ! ผิดเพราะอะไร ผิดเพราะว่ามันไม่ใช่ปัญญา มันต้องใช้ปัญญา.. ว่าสมาธิไม่มีประโยชน์ พุทโธไม่มีประโยชน์ ทุกอย่างไม่มีประโยชน์หมดเลย ใช้อปัญญาอย่างที่คิดนี้มันเป็นปัญญาอะไร แล้วไอนิ่งๆ เผลๆ มันเป็นสมาธิแล้วหรือ มันเป็นสมาธิหรือเปล่า เห็นไหม

“นี่กำหนดพุทโธ พุทโธ มีอยู่ครั้งหนึ่งสุขมาก นั่งยิ้มอยู่คนเดียว มันโล่งมันเบา”

มันโล่งมันเบาแค่ไหนก็แล้วแต่นะ เวลาทำนี่มันมีการต่อเนื่องการปฏิบัตินี้ ถ้ามันฉกสมาธิ.. อุปจารสมาธิ.. อัปนาสมาธิ.. คำว่าสมาธิของเรานี้แหละ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้กำหนดอานาปานสติ กำหนดลมหายใจเข้าและลมหายใจออก.. ตามลมหายใจเข้าลมหายใจออกนี่ใครเป็นคนกำหนดลม

ถ้าลมนะ เห็นไหม ลมก็พัดอยู่ี่ลม แล้วลมของใคร ลมนี้ลมของใคร แล้วใครไปรู้ แต่ขณะที่กำหนดลม นี่เขาเอาจิตกำหนด พอจิตกำหนด จิตมันกำหนดลมเข้าไป ถ้าลมมันละเอียด จิตมันละเอียดขึ้นมา ตัวจิตมันละเอียดขึ้นมา มันไม่ที่้อๆ หรอก มันรู้ของมัน มันชัดเจนของมัน

สิ่งที่คมกล้าที่สุดมันคืออะไร ทางโลกเขาว่าคือน้ำนะ.. น้ำ เห็นไหม น้ำนี้เวลามันรวมตัวกันมันทำลายทุกอย่าง นี่สิ่งที่คมกล้า สิ่งที่อ่อนที่สุด แต่ว่าเวลามารวมตัวกันมันจะมีกำลัง มีพลังงานที่สุด

ลม เห็นไหม นี่ลมที่มันพัดอยู่ มันพัดมันทำลายไปทุกๆ อย่างเลย แต่ขณะจิต.. จิตที่มันอ่อน จิตที่มันละเอียดอ่อนกว่าลม แล้วมันก็อาศัยเกาะลมอยู่ แล้วถ้ามันสงบขึ้นมา มันจะชัดเจน มันจะไม่ที่้อๆ หรอก ความสุขอย่างนั้นจะเป็นอย่างนั้น

ทีนี้ไ้อ้คำว่าที่้อๆ.. นี่มันต้องมีสมาธิก่อน ถ้าจิตมันสงบขึ้นมา นี่ตัวพลังงานตัวนั้นขึ้นมา แล้วเกิดมีปัญญาขึ้นมา ทีนี้พอปฏิบัติขึ้นไปแล้ว เห็นไหม คนเรานี้แหละ เวลาเด็กๆ มันไม่มีหลักมีเกณฑ์ ผู้ใหญ่จะชักนำได้ คูสติสมัยนี้แหละ เด็กนี่คนเอาขนมมาล่อมัน เอาสิ่งใดมาล่อเด็กนะ เวลาเขาจะลักเด็กขโมยเด็ก เขาชวนไปซื้อขนม เขาชวนไปนี่มันไปหมดละ

นี่ก็เหมือนกัน จิตใจเวลาเขาบอกว่าสิ่งนี้ผิดนะ มันที่อ้อๆ มันไม่ได้ใช้ปัญญา มันต้องใช้ปัญญาไปเลย.. ปัญญาอะไร ! ปัญญาที่ใช้ปัญญาอะไร เวลาเขาโง่กันเขาใช้ปัญญามากกว่านี้อีก ปัญญาที่โง่งนะ มันโง่โง่ได้หมดเลย แล้วปัญญาโดยที่ไม่มีสมาธิ นี่มันโง่โง่ตัวเอง มันโง่โง่ด้วยกรรมที่มันเข้าใจว่าสิ่งนี้เป็นปัญญาๆ สิ่งนี้เป็นปัญญา นี่ก็เลสมันหลอก มันหลอกกว่าคิดอย่างนี้เป็นปัญญา แล้วปัญญานั้นมันทำอะไรล่ะ ปัญญา มันอยู่ข้างนอกใจ

แต่ถ้าเป็นสมาธิเข้ามา มันสะท้อนใจก่อน ถ้าจิตมันสงบเข้ามานี่นะ อย่างที่ว่านี่ จิตมันนิ่งแล้วไม่มีความสงบ.. ใจสงบอย่างนี้มันก็พูดมาเป็นเกณฑ์ก่อนว่าเรามีความสงบ แล้วสงบแล้วมันก็ที่อ้อๆ ใจสงบนี้มันก็นึกเอา ใจที่อ้อๆ นี่ก็นึกเอา ว่าที่อ้อๆ

ไม่มีที่อ้อๆ หรอก ! สมาธิไม่มีที่อ้อๆ ใจที่อ้อๆ นี่มันมีจิตสมาธิ ! มันเป็นมิจฉา มันเป็นความคิดของเราเอง คนปฏิบัติมันปฏิบัติผิดเอง แล้วมันก็ไปโทษว่าพระพุทธเจ้าสอนผิด ไปโทษว่าสมาธิไม่ดี

เงินที่ไหนไม่ดีบ้าง.. เงินนี่เขาใช้เพื่อการลงทุน เขาใช้เพื่อกิจการต่างๆ บริหารประเทศชาติเขาใช้เงินทั้งนั้นล่ะ ถ้าเงินคนใช้มันเป็นประโยชน์ขึ้นมา นี่เงินจะเป็นประโยชน์มาก สัมมาสมาธินะ ถ้าเราเป็นเจ้าของมันนะ เรามีทุนเรามีทุกอย่างนี้เราจะทำสิ่งใดก็ได้ ใจนี่อยากจะมีรถอะไรนะ เดี่ยวนี้เขามีรถไฟฟ้า จะมีรถ ๔-๕๐๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมงเขาเรียกรถอะไร.. รถไฟความเร็วสูง อยากมีรถไฟความเร็วสูง ๕ สาย ลงทุนก็ล้านล้าน ไม่มีตั้งค์สักสิ่งหนึ่ง ต้องไปกู้เมืองเงินมาใจ ให้เขามาลงทุนให้ก่อน

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อที่อ้อๆ ที่อ้อๆ นี่มันเป็นสมาธิหรือ มันเป็นอย่างไร.. ตัวเองทำไม่ถูก ตัวเองทำไม่เป็นแล้วทำผิดพลาด แล้วนี่ ๑.ผิดพลาดมาตั้งแต่ต้น ๒.ผิดพลาดซ้ำเข้าไปอีก.. ไม่ต้องนั่งสมาธิ ให้มีสติรู้อยู่เฉยๆ ทุกอิริยาบถ

ไม่ต้องมีสมาธิ ไม่ต้องทำอะไรเลย มันก็หุ่ยนตังใจ เอาหุ่ยนตังมาทำ นี่โรงงานประกอบรถยนต์ หุ่ยนตังมันทำงานนะ รถยนต์ออกมาเป็นคันๆ คิดว่าเราอีก มันไม่มีจิตวิญญาณใจ ถ้ามันมีจิตวิญญาณขึ้นมา นี่มันมีความรู้สึก มันมีความสุขความทุกข์ ใจหุ่ยนตังไม่มีความสุขความทุกข์นะ หุ่ยนตังนี้ หุ่ยนตังมันยังทำประโยชน์ขึ้นมามหาศาลเลย

ไม่ต้องทำสมาธิ ให้มีสติรู้อยู่เฉยๆ มีสติรู้ทุกอิริยาบถ.. ใ้เรื่องความคิดมันก็เป็นความคิดนั่นล่ะ ฐึไปเถอะ ธรรมะพระพุทธเจ้าใครก็จำได้ จำเข้ามาแล้วนี่ไม่รู้จักตัวเอง ถ้าเราไม่รู้จักตัวเอง สมาธิมันเป็นสมาธิ ปัญญาเป็นปัญญา

สมาธิไม่ใช่ปัญญา ปัญญาไม่ใช่สมาธิ แต่ ! แต่มรรค ๘ มันมีสัมมาสมาธิ.. มันมีความคำริชอบ คือปัญญาชอบ งานชอบ เพียรชอบ.. สิ่งที่เป็นความชอบในมรรค ๘ สิ่งที่มีมันเป็นขบวนการการฝึกหัด พอจิตมันฝึกหัด เห็นใหม่ นี่เวลาจักรมันเคลื่อน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว เวลาเทศน์ธรรมจักร เทวดาส่งข่าวเป็นชั้นๆ ว่าสวรรค์ไม่มี นรกไม่มี ธรรมจักรบอกเลยนะ เทวดานี้ส่งข่าวขึ้นไปเป็นชั้นๆ เลย ว่าจักรได้เคลื่อนแล้ว

จักรได้เคลื่อนแล้ว.. เวลามันเคลื่อนในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่ที่โคนต้นโพธิ์ มันเป็นสังขธรรมในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทวดาไม่รู้เรื่องนะ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาธรรมจักรนี้เทวดาได้ฟังนะ พอเทวดาได้ฟังบอกเลยว่าจักรมันได้เคลื่อนแล้วนะ ย้อนกลับไม่ได้

มันย้อนกลับไม่ได้ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมนั้นแล้ว แล้วเวลาแสดงธรรมออกมานี้แสดงธรรมออกมาเป็นทางวิชาการ เราก็เทศน์ธรรมจักรให้ใหม่ เราก็ไปจำเอาทางวิชาการมา แล้วความจริงที่มันอยู่ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าล่ะ.. นี่ก็เหมือนกัน ปัญญาๆ นี่มันปัญญาอะไร ปัญญานะมันมีปัญญา ๓

ปัญญา ๓ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นใหม่ “สุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภวานามยปัญญา” แล้วปัญญาที่ทำนี่มันเป็นปัญญาอะไร ปัญญาเนีย อ้าว... ปัญญา มีมันก็นิยายธรรมะไง โอ้โฮ.. พระพุทธเจ้าว่าอย่างไรก็จำได้หมดเลยใจ

ชื่อใครก็จำได้.. สิ่งที่ทำได้นะ เหมือนชื่อนี้เรารู้จักชื่อ แต่ถ้าคนของเราในครอบครัวของเรา นี่ชื่อสิ่งนั้น คนๆ นั้น บุคคลคนๆ นั้น นิสัยใจคือเป็นอย่างนี้รู้หมดนะ แต่ถ้าชื่อมันก็ชื่อเหมือนกันนั่นล่ะ

นี่ก็เหมือนกัน พอบอกว่าธรรมะ เห็นใหม่ ก็บอกว่าว่างๆ บอกว่านิพพาน แล้วนิพพานเป็นอย่างไรละ นิพพานเขาเอาไว้ใส่ดอกไม้ เขาเอาไว้บูชาพระ.. เฮ้ย ! มันคนละอันนะ นิพพานของเรามันในหัวใจนะ เขาบอกนิพพานก็คือพานพุ่มไม้ พานดอกไม้ไง เขาเอาไว้ประกอบดอกไม้ มันไปไหนมาสามวาสองศอกไป

นี่เรื่องของเขานะ.. เพียงแต่ถามมา เราถามมา ที่พูดนะเราไม่ได้พูดประชดประชันใครนะ เราไม่ได้พูดประชดประชันผู้ถามด้วย.. ผู้อยากพ้นทุกข์นี้ ผู้ถามคือผู้อยากพ้นทุกข์ หาที่พึ่ง เราก็ไม่ได้ว่าใครทั้งสิ้น แต่เราพูดถึงกระแสดังคม

กระแสดังคม.. นี่มันเป็นกระแสดังคม แล้วเราอยู่ในสังคม เวลาในโลกธรรม ๘ สิ่งใดก็อิงด้วยการโฆษณาชวนเชื่อ เราก็เป็นเหยื่อสังคม เชื่อตามกระแสนั้นไป พอเชื่อตามกระแสนั้นไป การประพฤติปฏิบัติของเรามันจะได้ความจริงไหม ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ มงคล ๓๘ ประการ เห็นใหม่ นี่เกิดในประเทศอันสมคвр.. ธรรมสภาจุมหาเอตมมงคลมุตตม นี่มันเป็นมงคลชีวิตทั้งนั้น การได้เห็นสมณะ.. สมณะแท้ที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ มันเป็นมงคลชีวิตทั้งนั้นละ

ฉะนั้นเราต้องหาเหตุผล เราไม่เชื่อสิ่งใดไปโดยที่ว่าจะเชื่อเขา กระแสดังคม เวลาพูดกันไป เพราะกระแสดังคม คนวุฒิกวามันอ่อนด้อย พออ่อนด้อยนะ นี่เขาว่าใช้ปัญญาๆ “เอ็งนี่ก็สติปัญญา” นี่เป็นปัญญาแล้ว เราก็นึกว่าเป็นปัญญา “เออ ไซ้ !” เชื่อแล้วนะ แล้วปัญญาอย่างนี้ ก่อนที่เขาจะแนะนำ เอ็งก็นี่ก็ไม่ใช่หรือ... ก็นี่ก็ใช่ แต่ไม่เคยนี่ก็ พอเขาบอกก็นี่ก็ตามเขา พอตามเขาเสร็จ แล้วเขาบอกว่านี่ปัญญา.. ก็บอก เออ.. นี่ปัญญา !

มันก็มีอยู่แล้วทั้งนั้นแหละ แต่ถ้ามันเกิดสมาธินะให้นี่ก็อย่างไรก็นี่ก็ไม่ได้ มันเป็นโดยข้อเท็จจริง มันมีสมาธิเป็นฐานรองรับ “สมถกรรมฐาน.. ฐานที่ตั้งแห่งการงาน” นักกีฬาต้องมีสนามซ้อม นักฟุตบอลเขาเล่นในสนามฟุตบอล เห็นใหม่ เทนนิสเขาเล่นในสนามเทนนิส นี่เวลาออกกำลังกายเขาก็มีสนามของเขา แล้วเวลาสมถกรรมฐาน.. ฐานที่ตั้งแห่งการงาน นี่เอ็งทำอะไร เอ็งจะทำอะไรกันนี่..

“ถ้าเอ็งจะภาวนา ใจเอ็งอยู่ไหน สถานที่ทำงานอยู่ไหน”

“ก็ว่างๆ นี่.. ก็ว่างๆ ตรีภมน์ไปนั่นล่ะ.. ใช้ปัญญาที่รู้หมด.. ธรรมะนี่”

“แล้วมันอยู่ตรงไหนล่ะ”

“ก็นี่ก็เอา ก็ตามมันไปนี่ รู้เฉยๆ”

กระแสดังคมมันว่าไปนะ.. ที่เราพูดนี้ไม่ได้ประชดประชันใครทั้งสิ้น แต่พูดถึงข้อเท็จจริงใจ ถ้าข้อเท็จจริงนะ เวลาครูบาอาจารย์ หลวงปู่มั่นท่านสอนนะ หลวงตาท่านเล่าให้ฟังประจำ “ตั้งสติ ! ทำความสงบของใจให้ได้ ถ้าทำไม่ได้ยังเริ่มต้นไม่ได้ ! ถ้าเริ่มต้นนะ.. พอตั้งสติแล้ว กำหนดพุทโธแล้วคือจิตสงบแล้วนี่ให้ออกรู้ในกาย เวทนา จิต ธรรม.. นั่นสติปัญญา ๔ !”

เวลาสติปัญญา ๔ มันเกิดเกิดตรงนั้น เกิดตรงจิตสงบแล้วออกรู้.. จิตสงบแล้วออกรู้ ถ้าจิตมันสงบแล้วไม่ออกรู้ เห็นไหม ไม่ออกรู้มันก็อยู่เต็มอิมในตัวของมัน แต่มันเป็นอนิจจังเพราะเดี๋ยวมันจะเสื่อม นี่เจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญ คนปฏิบัติไปนี่มันเจริญแล้วเสื่อม อย่างพวกเรากินข้าวแล้วนี่เดี๋ยวหิวอีกไหม มันหิวแน่นอน คนกินข้าวมือเดียวแล้วอิมตลอดชาติไม่มี คนกินข้าวแล้วเดี๋ยวก็ต้องกินข้าวมือต่อๆ ไป

จิตเดี๋ยวดีเดี๋ยวเสื่อม เดี่ยวเสื่อมเดี๋ยวดี มันต้องพัฒนาการของมันอย่างนั้นล่ะ จนมันเข้มแข็ง จนมันแข็งแรงขึ้นมา จนมันพัฒนาการของมันไป มันจะเป็นขั้นเป็นตอนไปนี่ก็เหมือนกัน หลวงปู่มั่นสอนต้องเป็นอย่างนั้น ! ต้องเป็นอย่างนั้น ! ต้องเป็นอย่างนั้นเลย ! เป็นอย่างนั้นเพราะอะไร เพราะมันมีเหตุมีผล มีข้อเท็จจริงของมันไป

ไอนี้ว่าที่ๆ สมาริที่ที่ๆ สมาริที่ที่ๆ มันไม่ใช่สมาริแล้ว สมารินะมันแจ่มชัดมาก ! มีความสุขมาก ! สมาริไม่มีที่ๆ สมาริไม่มีการอยากอยู่คนเดียว ความอยากอยู่คนเดียวนี้เขาเรียกว่าอยู่กับความสงบสงัด เห็นไหม เวลาที่ในสมัยพุทธกาล พระนี่คนจะไปทำบุญที่วัด ไปถึงไม่มีพระเลย ไปหาโยมโยมบอกว่า พระที่นี้เขาต่างคนต่างอยู่ ถ้าอยากจะทำอะไรให้เคาะระฆัง ก็เคาะ เป้งๆ เห็นพระเดินมา ต่างคนต่างเดินมา อู้ฮู.. หน้าเคร่งขรึม โอ้โฮ.. พระนี่ทะเลาะกัน ไปฟ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องการอย่างนี้

คือว่าเขาสงบสงัด เขาสงัดในหัวใจของเขา เขามีสติปัญญาของเขา เวลาเขาமாகีต่างคนต่างนั่ง พอโยมทำบุญ สังฆทานเขาก็รับพร้อมกัน เขาก็ทำพร้อมกัน เสร็จแล้วโยมก็กลับ แต่คุณภาพของโยมมันไม่ถึงพระ มันไม่ถึงผู้ปฏิบัติใจ เห็นเขามาเขาไม่พูดกัน.. นี้เราก็คูยกัน พูดกันทุกวัน พูดจนทะเลาะกัน เดียวคนนั้นก็พูดคนนี้ คนนี้ก็นินทาคนนั้น คนนั้นก็นินทาคนนี้ อู้ฮู.. ดีมาก มีความสุขหมดเลย แต่ถ้าต่างคนต่างอยู่ โอ๊ย.. พวกนี้ทะเลาะกัน พวกนี้ไม่รักกัน พวกนี้ไม่สามัคคีกัน พวกนี้เป็นคนไม่ดีหมดเลย.. แต่เขามีสติปัญญาในตัวของเขา เห็นไหม

นี้คุณภาพของสังคมมันไม่รู้เท่า พอมันไม่รู้เท่ามันก็ไม่เข้าใจของมัน นี่หลวงปู่มั่นท่านถึงบอกว่าต้องจิตสงบก่อน ! พอจิตสงบแล้ว.. เพราะจิตสงบแล้ว คนรักษาความสงบของใจนี้มันจะเจริญแล้วเสื่อม พอเจริญแล้วเสื่อม มันก็ไม่หาพินหาไฟมาใส่ตัวเอง เห็นไหม

พูดคำหนึ่งออกไปปั๊บ เขาจะเข้าใจหรือไม่เข้าใจก็ไปวิตกวิจารณ์ มันก็ทำให้จิตเกิดกระเพื่อม ถ้าจิตมันไม่พูดเลยจิตมันก็ไม่กระเพื่อม ถ้าจิตมันพูดไปแล้ว.. นี้พูดไปแล้วเขาเชื่อหรือไม่เชื่อ พูดไปแล้วเขาจะว่าเราโกหกเขา หรือเขาโกหกเรา มันก็ไปคิดเพิ่มเติมต่อไป มันก็ไปหาแต่พินแต่ไฟเผาตัวเอง เขาก็อยู่สงบของเขา

ไอ้นี้ก็เหมือนกัน ว่าชอบอยู่คนเดียว ไม่ยุ่งกับใครอะไรนี้ ชอบอยู่คนเดียวไม่ยุ่งกับใคร.. ชอบอยู่คนเดียวเพื่อรักษาใจของตัวเอง แต่มันไม่ใช่จริงๆ เฉยๆ มันนั่งของมัน มันเข้าใจของมัน มันเห็นโทษของมันใจ.. เห็นโทษ เห็นไหม คุณสิเรารักษาบ้านรักษาเรือนของเราเราทำความสะอาดบ้านของเราเราต้องรักษาไม่ให้ความสกปรกมันเข้ามา

อันนี้ก็เหมือนกัน เราอยู่คนเดียวเพื่อดูแลรักษาใจของเรา.. นี้เวลาคนทำเป็นมันพูดไปอีกอย่างหนึ่ง การอยู่คนเดียว.. การอยู่คนเดียวในการปฏิบัติ แต่ถ้าหน้าที่การงานของเรา เราทำงานต้องสัมพันธ์กับคนอื่นนั่นก็อีกเรื่องหนึ่ง เขาเรียก “โลกกับธรรม” เห็นไหม

นี้ทางของคฤหัสถ์เป็นทางคับแคบ คับแคบคือว่าเราจะต้องทำหน้าที่การงานของเรา แล้วเราหาเวลาของเราเพื่อประพฤติปฏิบัติ.. ทางของสมณะ ทางของนักบวชนี้มี ๒๔ ชั่วโมง ทางกว้างขวาง ถ้ากว้างขวางขึ้นมา นี้กว้างขวางก็อยากจะไปยุ่งกับโยม กว้างขวาง

ก็อยู่ที่เหงา ไม่มีเพื่อน ก็จะวิ่งไปหาเขาอีก ไอ้กว้างขวางมันไม่กว้างขวางรักษาใจของตัว ไอ้กว้างขวางจะไปดึงให้เขามาอยู่กับตัว นั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เห็นไหม

นี่พูดถึง พูดถึงว่าความสงบความสงบใจ ไอ้ความสงบมันจะเกิดขึ้นมา แล้วพอจิตมันสงบแล้ว มันออกรู้แล้ว เวลาปัญญามันเกิดขึ้นมานะมันจะซึ่งมาก.. เราจะเห็นครูบาอาจารย์ของเราเวลากราบพระ นี่เวลากราบพระทำไมท่านถึงกราบมาจากหัวใจ คนที่กราบมาจากหัวใจ มันเคารพบูชาของคัมภีร์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ สาวก-สาวกจะถ้าไม่มีครูบาอาจารย์แนะนำ ก็เหมือนคนตาบอด มันจะคลำไปเรื่อยแหละ.. ไอ้คนตาบอด แต่มันมีพระไตรปิฎกชี้ทางอยู่ คนตาบอดแต่เปิดไฟสว่างไว้ คนตาบอดแต่มีเครื่องหมายป้ายบอกเรายังคลำไปได้ ถ้าคนตาบอดแล้วไม่มีอะไรบอกทางไว้เลยนะ

ฉะนั้นเวลาถ้าคนตาบอด แล้วพอตาสว่างขึ้นมา จะเคารพบูชา จะไหว้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะกราบพระด้วยความซึ่งใจมาก ! ฉะนั้นซึ่งใจมากนี่มันจะเป็นความจริง.. ไอ้มันนี่เป็นกระแสสังคม ฉะนั้นเขาถามมาเฉยๆ “หลวงพ่อก็มีคำแนะนำชี้แจงอย่างไร”

เราไม่ชี้แจง เราเปรียบเทียบให้เห็นกระแสสังคม “จริงและไม่จริง” แล้วผู้ที่ปฏิบัติเนี่ยจริง.. แต่พฤติกรรมของเราไม่ถึง ไก่มันได้พลอย ไก่มันจะเอาข้าวสารมันไม่เอาพลอย เราบอกว่าพลอยมันดีกว่าข้าวสาร พลอยเม็ดหนึ่งกับข้าวสารเม็ดหนึ่ง เราว่าพลอยมีค่ามากกว่า แต่สังคมบอกว่าข้าวดีกว่า ข้าวกินได้ พลอยไม่เอา.. อันนี้มันก็ช่วยเหลือไม่ได้เห็นไหม ถ้าให้หลวงพ่อนะแนะนำ.. แนะนำไปแล้วเขาก็ไม่ฟัง เพราะเขาจะกินข้าว เขาไม่เอาพลอย ฉะนั้นถ้าเขาจะเอาข้าวก็เรื่องของเขา

นี่ตอนนี้มีความรู้สึกอย่างนี้ คือไม่อยากแนะนำใครแล้วละ แนะนำใครก็หาว่าค่าทุกทีเลย แนะนำไปแล้วก็เสีย แนะนำไป.. นี่เขาบอกว่าในครอบครัวเขาทะเลาะกันบุคคลที่ ๑ อย่าไปยุ่ง เดี่ยวเขาดีกันแล้วนะ บุคคลที่ ๒ นั้นเสียเลย.. แนะนำไปแนะนำมา ไอ้คนแนะนำนี้เสียอยู่คนเดียว โอ้โฮ.. เป็นคนที่ติฉินนินทาเขาทั่วบ้านทั่วเมือง เป็นคนที่ใช้ไม่ได้.. แล้วถามมาทำไมละ แล้วถามมาทำไม แล้วให้แนะนำด้วย พอแนะนำไปแล้วก็ว่าเป็นคนไม่ดีสักที

นี่เราบอกไม่ได้พูดประชดประชันใครนะ นี่พูดถึงกระแสสังคม แล้วเราเป็นหน่วยของสังคมๆ หนึ่ง เราจะมีจุดยืนของเราใหม่ เราจะรักษาชีวิตของเราใหม่ เราจะไปฝันเขาไม่ได้หรอก กระแสสังคม.. หลวงตาสอนมาประจำ “คนโง่มากหรือคนฉลาดมาก”

พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ เห็นไหม ไปหาตัณหยา เราจะเอาตัณหยาอยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตัณหยาถามพระสารีบุตรกับพระโมคคัลลานะ

“โลกนี้มีคนโง่มากหรือคนฉลาดมาก”

“มีคนโง่มาก คนฉลาดน้อย”

“ฉะนั้นเธอไปซะ ไปอยู่กับคนกลุ่มน้อย”

ตัณหยาบอกพระสารีบุตรกับพระโมคคัลลานะอย่างนั้นนะ ไปอยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ชนกลุ่มน้อย คือพวกที่ฉลาดจะเข้าถึงธรรมได้มันมีเล็กน้อยมาก ฉะนั้นจะอยู่กับคนโง่ คนโง่มันหลอกง่าย แต่ก็ด้วยความเสียใจ พอพระสารีบุตรกับพระโมคคัลลานะไปนี้กระอักเลือดเลย เพราะความที่มันพูดออกมาด้วยความไม่ซื่อจริงใจ ใจพูดออกมาแบบประชดประชัน แต่มันก็เป็นความจริงเรื่องโลกเป็นแบบนี้

นั่นสมัยพุทธกาลนะ.. แล้วเรามาสมัยสังคมปัจจุบันนี้ โยมก็ดูเอาว่าคนโง่หรือคนฉลาดมากละ.. เหตุผลทางวิทยาศาสตร์ นี่เหตุผลทางวิทยาศาสตร์มันพิสูจน์ได้ ทำไมเขาไม่พิสูจน์ ไม่ตรวจสอบกัน ทำไมเชื่ออะไรกันไปง่ายๆ แล้วบอกว่าว่างๆ ว่างๆ ที่ว่าที่อ้อๆ นี้

ไอ้ที่อ้อๆ ไอ้พวกอย่างนี้มันเป็นไปได้เพราะมันเป็นอารมณ์ความรู้สึก แต่เวลาเป็นสมาธิ นี่เพราะเขาไม่เคยเป็นสมาธิจริงๆ เขาถึงเทียบไม่ได้ว่าอะไรเป็นสมาธิและไม่ใช่สมาธิ แล้วพอเป็นสมาธิแล้ว พอผลที่เกิดจากปัญญา ผลที่เกิดจากสมาธินี้มันเป็นอย่างไร ก็ไม่เคยรู้เคยเห็นกัน แต่พอมัน..

นี่เห็นไหม ไม่ต้องทำอะไรเลย อยู่เฉยๆ คู่อริยาบถแล้วมันรู้ไปหมดเลย.. นี่มันรู้อะไร ก็รู้คู่อริยาบถเรานี่ไง ก็รู้ความรู้สึกเรานี่ไง ก็รู้สามัญสำนึกใจ ก็รู้จิตธรรมดานี้แหละ

มันไปแก้กิเลสตรงไหน แต่มันสบายไง มันสบายเพราะอะไร เพราะมันหลอกตัวเองไง ว่ามันได้ปฏิบัติแล้วนะ.. มันปฏิบัติสติปัฏฐาน ๔ นะ.. มันรู้ตัวทั่วพร้อมหมดเลยนะ.. มันเป็นชาวพุทธนะ มันสบายใจว่า มันก็ได้เป็นชาวพุทธแล้วได้ปฏิบัติแล้วคนหนึ่งนะ.. มันเป็นผู้ศรัทธาพระพุทธรูปเจ้า.. มันสบายแค่นี้ไง แค่นี้จริงๆ แต่ไม่ลึกไปกว่านี้.. แต่ถ้าลึกไปกว่านี้ มันจะเป็นความจริงไปกว่านี้

นี่พูดมาเพื่อเป็นคติ.. แล้วเขาจะบอกว่าสงบปากจืด นั่นก็เรื่องของเขานะ เอวัง